

szak- és társadalmi lap az erdészeti személyzet részére.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a

„SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R.-T.” címére Szászvárosra, kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKZY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlközásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill.

Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér-
— sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. április 2.

27. szám.

A kincstáriak természetbeni illetményei.

Most, midőn a kincstári erdőtisztek és altisztek fizetésének végleges rendezése a bizonytalan politikai helyzet miatt szünetel és még kérdéses, hogy meddig kell így szünetelnie, talán nem fog ártani erre vonatkozólag egyet-mást elmondani. Midőn ezt teszem, tisztán csak az altiszti fizetések dolgára szorítkozom, egyrészt azért, mert nem szorultak a tisztviselőink arra, hogy saját dolgaikkal más foglalkozzék, másrészt azért, mert ők már ebben a tekintetben saját álláspontjukat ismételten kifejtették.

Lapunk hasábjain volt már egyszer szó arról, hogy abban az esetben, ha a kincstári erdőaltisztek természetbeni illetményeiktől elesnének, a fizetésemelés mellett is — magyarul szólva — cseberből-vederbe esnének, vagyis a helyzetük nem hogy javulna, hanem a többi állami altisztek helyzetéhez viszonyítva még súlyosbodnék.

Tagadhatatlan tény ugyanis, hogy a többi állami ágazatnál alkalmazott altisztek készpénzfizetése magasabb az erdészeti altisztekénél s így nálunk a természetbeni illetmények csak mintegy ezért való recompensációnak tekinthetők, míg ellenben elvonásuk esetén s ha még érettük semmi megváltás sem adatnék, hiányukat csak a különben is kisebb fizetésünkből lennének kénytelenek pótolni.

Nem lehet elfogadhatólag megindokolni a más állami ágazatoknál szolgáló altisztek ma-

gasabb fizetését azzal sem, hogy talán ők nagyobb képzettséggel bírnának, mint az erdészeti altisztek, vagy pedig hogy szolgálatuk a mienknél terhesebb és veszedelmesebb lenne.

A mi képzettségünk ugyanis mindenkor megüti amazok képzettségének a mértékét s ha akadnak köztünk olyanok, kik ebben a tekintetben kifogás alá eshetnének — bár ilyenek más ágazatoknál is fölös számmal találhatók — az a rendszer hibája és nem a mienk. A szolgálat nehézségére nézve pedig bátran elmondhatjuk, hogy ebben a tekintetben messze előtte járunk valamennyi más ágazatbeli kartársunk előtt. A mi szolgálatunk ugyanis folytonos és éjjel-nappal tartó, mert míg nappal a kezelés különféle ágazataival kell bibelődnünk, éjjel, midőn a nappali munka fáradaimait kipihennünk kellene, át kell térnünk az őrzési szolgálatra, melynek fáradaimait és veszélyeit csak az ismeri és tudja méltányolni, aki már maga is megpróbálta s ki tudná hamarosan megmondani, hogy éven át hányan leszünk ennek áldozatává? És vajjon ki szerez magának szolgálata teljesítésében annyi ellenséget, mint az erdészeti altisztek, kik ellen egyaránt tör a fatolvaj, a tilosban legeltető és a vadorzó. Bizony csekély vagyonunk és életünk folyton kockára van téve s minden pillanatban el lehetünk rá kényszerülve, hogy ellenségeink életünkre törnek, vagy pedig valamely vagyonunkban tűz által vagy más uton kárt tesznek, a mire egyébként számtalan bizonyítékot lehetne felhozni.

Eltekintve azonban a szolgálat fáradságos és veszélyes voltát, van még egyéb is, a miben helyzetünk aránytalanul kedvezőtlenebb a más ágazatbeli altisztekénél és ez a megélhetés, a táplálkozás és ruházkodás kérdése.

Mig például a bányászati altiszteknek — ha nem lakhatnak valamely közeli helységben — megvannak az ő telepeik, hol csoportosan együtt élnek, maguknak fogyasztási szövetkezetet, élelmi raktárakat állíthatnak, a vasutasok pedig majdnem kivétel nélkül városok és falvak lakói s ha nem azok, akkor megvan nekik a közlekedés könnyüisége, addig minket szolgálatunk a rengeteg vadonban szór szét, gyakran olyan helyekre, hova élelmi cikkeinket még lóháton is alig szállíthatjuk. A legközelebbi piacok, melyeken élelmi cikkeinket beszerezhetjük, nem ritkán napi járóföldre vannak lakásunktól s így mig azokat haza szállítjuk, árunk a fuvarköltséggel aránytalanul emelkedik.

Rosszul állunk ruházkodásunk dolgában is, mert bár kötelező az egyenruha viselés, de annak beszerzési módja nincs jól szabályozva, mint ahogy az megvan például a vasutasoknál, a csendőrségnél és pénzügyőrségnél.

Mit szóljunk végül a gyermeknevelésről, mely pedig nem csak a magunké, hanem országos érdek.

A bányászoknak az ő kolóniáikon vannak legalább elemi iskoláik; a vasutasok gyermekei részére az államvasutak igazgatósága internátu-

sokat létesített, melyekben gyermekeiket elhelyezhetik s ha ott valamennyinek nincs is helye, a többi elszállítja a vasut a legközelebbi iskoláig s hozza onnan iskola után haza, teljesen díjtalanul.

Ebben a tekintetben a mi gyermekeink legmostohább gyermekei az államnak. A legtöbb erdészeti altiszt távol lakik falutól, várostól s gyermekeit házból nem járathatja iskolába, ott pedig elhelyezi s érettség a lakást és élelmezést fizetni vajmi kevésnek közülök adatott mód. Ilyen viszonyok között hány erdészeti altiszt gyermekének kell iskolai tanulás nélkül felnőnie? Pedig az iskolakötelezettség törvényben ki van mondva s a szülő, ki gyermekét iskoláztatni elmulasztja, a törvény ellen is vét és büntetendő.

Lám, ily nehéz a mi helyzetünk a többi kényelmesebb állapotban lévő altiszt helyzetével szemben s javadalmazásunk a most még meglevő mellékilletményeink mellett is amazoké mögött van.

Az itt írottak nem akarnak sem panasz, sem szemrehányás lenni, hanem csak egyszerű leírása az elvitázhatatlan száraz tényeknek, melyeket felettes hatóságaink szinte igen jól ismernek, indokolt tehát ezekhez ama kérésünk, hogy mérlegelve az itt vázolt szomorú helyzetünket, vessék latba minden befolyásukat s hasanak oda, hogy a fizetésnek küszöbön álló végleges rendezésénél ne fosztassunk meg mellék-

Róka koma mesterségei.

— A „Magyarország” után. —

Írta: **Tanos Pál.**

II.

A föld mind nagyobb utat tett meg örökös forgásában s mind tovább vitte magával és végre elvitte egészen az őszt. És odatolakodott ennek a helyére a tél. Megjött a hideg, a fagy, a hó.

A rókának eddig dusan megrakott asztala mind üresebbé lett, a lakomái nap-nap után mind soványabbá váltak. Mert a költöző meleggel együtt elköltözött a madarak legnagyobb része s az itt maradt állatoknak megnőtt a szárnyuk, megerősödött a lábuk és kifejlődött az ősztönük, a tapasztaltságuk. Az előbbi könnyű sikereknek vége szakadt s mind nagyobb tudást, ügyességet, fáradságot igényelt a megélhetés. Még az előbb minden-

felé dusan kínálkozó póttápszerei is eltűntek: azt a sok kigyót, gyikot, békát, csigát, bogarat, ami most nagyon jó eledel volna, mind elnyelte a tél. Napról-napra keservesebbé lesz a megélhetés s néha bizony éheznie kell most már a komának. Most aztán már fölkereste az előbb megvetett rothadó dögöket is és bizony jóízűen lakmározott belőlük.

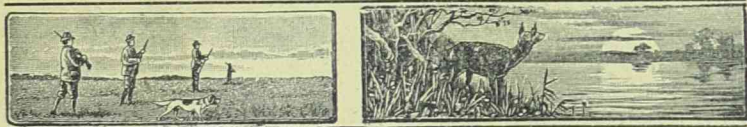
De a gonosznak ezt a nagy szorultságát ismerte és jól kihasználta ellene a vadász, — ez az ádáz ellenség — hogy így is rátörjön az életére. Szándékosan kitett dögökkel odacsalta, odaszoktatta az éhező rókát egy kiszemelt alkalmas helyre, ahová ez, az ő finom ősztönének engedve, sohase világossal, hanem mindig csak a sötét éjjeleken biztosan el is látogatott, hogy az éhségét itt csillapítsa.

Csak hogy jaj, nemsokára kiviláglott, hogy ezek az ingyenlakomák a legdrágábbak, mivel a legnagyobb veszedelemmel vannak összekötve.

Egy szép téli napon, amikor a róka nyugodtan aludta az ő meleg földalatti várában az igazak édes ál-

illetményeinktől, melyekre megélhetésünk szempontjából annyira rá vagyunk utalva. Föllebbvalóink atyai jóindulatát volt már alkalmunk ismételtén tapasztalni s azt hisszük, hogy az nem fog minket cserben hagyni ennél a kérdésnél sem. Adja Isten, hogy ne csalódjunk ebben a reményünkben!

KOZLIK.

A vadászati szakoktatásról.

Irta: Lakatos Károly.

— A „Vadász-Lap” után. —

A vadőri (szakvadászi) egzisztencia kreálásával kapcsolatban aztán törvényes intézkedés történhetnék az iránt — hiszen ma már, hála Istennek, mindenben az igazi nemzeti észme kezd felszínre kerülni, — hogy elsősorban csakis hazai származású honpolgárokkal volna betölthetők a vadászati alkalmazottak, respektíve a vadőrök (szakvadászok) helyei, mint a hogy az erdő-öröknél van. És hogy az államilag képzett professionisták léte, illetőleg egzisztenciája biztosítva legyen: szintén törvényes intézkedés volna szükséges arra nézve is, hogy mindazon vadászterületeken, melyeken vadtenyésztési üzem tartatik fenn, a vagy másrészt olyan vadászterületeken, a melyek az ehhez szükséges nagyobb kiterjedést meghaladják: a szakvadász alkalmazása kötelező volna.

Ki lehetne mondani a szakvadász kötelező alkalmazását az oly községi és magánvadászterületekre nézve is, melyeken a fővad, őz és fácán állandó vadként szerepel; mert hisz a szakavatott kezelés a vadászterület értékének emelésére szolgálna nemcsak vadászati, de

nemzetgazdászati szempontból is, amennyiben nemcsak a vadásznak, hanem a vadászterületek tulajdonosainak — illetve községeknek — is kifizetné magát, minthogy a szakértői kezelés folytán kellőleg benépesült vadászterületekért minden bizonynyal hasonlíthatlanul nagyobb bérösszeget fizetnének, mint most.

Eklatáns például szolgálhatnak erre Anglia vadászati viszonyai. Sehol a kontinensen oly drága vadászterületek nincsenek, mint a ködös Albionban, de vadbőség tekintetében is roppant különbség van Anglia és a kontinens vadászati jelentékeny államai között, mert az angol a mily arányban pusztít, és pedig sokat pusztít, — oly arányban törekszik a vadállományban okozott fogyatkozások pótlására is; szóval nemcsak öl, de tenyészt is, és pedig a mi fogalmunkhoz képest: roppant arányokban. S az angolnak ez kifizeti magát, kifizeti nemcsak vadászati üzem, hanem a bérleti haszon szempontjából is, mivel a kellőleg berendezett dus vadállomány területért sokkalta magasabb bérösszeget fizetnek Angliában, mint nálunk és a mi a fő, a jó területek értéke csökkenést soha sem szenved, sőt még emelkedik, a mi csupán agrárberendezkedés és üzem mellett már csak azért sem volna elérhető, mivel Angliában a vadászterületek jövedelmezősége minden körülmények közt felette áll az agrárkultus által hajtott haszonnak. Ennek az oka pedig részben abban kulminál, hogy nemcsak a bérlő köteles a tenyésztés üzemének folytatására, de már magától a földtulajdonostól gazdagon benépesítve veszi át a vadászterületet, melyet ugyancsak oly tartalmas állapotban köteles a tulajdonos birtokába vissza is bocsájtani. Ebből pedig az következik, hogy az ily vadászterületek kell, hogy folytonosan szakértői kezelés alatt legyenek; ennél fogva tehát állandó foglalkozási tért biztosítanak a vadászat professzionistái számára. És így lehetne ez nálunk is.

Az „Országos Magyar Vadászati Védegylet” és az

mát, az az ármányos vadász különös készletekkel ellátva odament, most is nem a saját lábain, hanem az itt mindig használni szokott falábakon, arra az étető helyre, ahol ezuttal nagyon rejtélyes munkát végzett. Ásóval, kapával egy körben futó kis árkocsát ásott a fagyos földbe s ebbe belelopott egy titokteljes, fényes, hattyunyaku szerszámot, egy jól elkészített és alaposan sterilizált csapóvasat. Aztán újra jól betemette s egy faággal szépen el is simította az árkot, a megmaradt fölösleges földet most vágott vesszőcsomóval összesöpöregette tisztára és elvitte innen messzire, ahol teljesen szét is szórta. Végül elsöpörte azzal a vesszőcsomóval az egész helyet, egyenlővé tévén így az egész környezetet, hogy ennek a munkájának, az ő ottlétének semmi nyomá se maradjon. És amikor mindent jól végezve távozott, akkor az eltemetett vas horgára már előzetesen elhelyezett nagyobb csalétek közül elpotyogatta, eleintén sűrűbben és mentül odább, annál ritkábban a felettébb ingerlő kellékekből készült csalófalatokat.

Hej, ha az a ravasz róka ezeket a mesterkedése-

ket valahonnan megleshetette volna! Bizony-bizony, éhen veszett volna inkább, semmint azokat a falatokat érintette volna. Csakhogy nem láthatta, mert éppen akkor aludta a legjobb álmát . . .

Ujra ráborult az erdőre a fekete éjszaka, amikor csak a róka lát az ő világító szemeivel. Az alkonyat, az est megint csak nem juttatott a komának, csak néhány egérből kikerült sovány vacsorát. Ment hát, amikor a sötétségben ő maga is már csak alig látott, az ő immár megszokott ingyenasztalához. De itt most megijedt attól, amit látott s megérezett. Hasztalan volt az emberi fortély, a faláb, a söprés: ő rögtön tisztában volt azzal, hogy ember járt itt és végzett valami gyanús dolgot! . . . És hiába volt a nagy éhsége, egy világért nem nyult volna azokhoz a kínálkozó falatokhoz, amelyek itt is, ott is csakugy mosolyogtak rá. Körültekintett, füllett, szimatolt, hogy hol, merre lehet az az emberveszedelem s mely irányban kell hát menekülnie? S bár se nem látott, se nem hallott, se nem érzett semmi közvetlen veszélyt, mégis tanácsosnak tartotta, hogy erről a

országos vadászati felügyelő ur befolyása s az ügy iránt való kétségtelen jóakarata, minden bizonynyal sokat lendíthetne a fölvetett szakiskola ügyén s ezzel szoros összefüggésben: a hivatásos vadászok életbevágó érdekein. Bizonyára földmivelésügyi kormányunk se idegenkednék a vadászati szakiskola fölállításának eszméjétől, ha a cél érdekében az ügy iránt való rokonszenvét megnyerni és kellő megindokolással az eszme életrevalóságát bebizonyítani sikerülne. S én erősen hiszem is, hogy sikerülni fog, ha meglesz — a min nem kételkedem — a jóakarat hozzá az illetékesek részéről.

Itt eszembe ötlök, hogy az ige kialakulása akként történhetnék talán minden nagyobb szervezési nehézség és pénzügyi megterhelhetőség nélkül, ha az ügyis fölös termést produkáló állami erdőőri szakiskolából beszüntetnének egyet, s ezt egy vadászati szakiskolával helyettesítenék.

A mi azt illeti, hogy tán erdőöröket képezhetnénk ki a szakvadász mesterségben, elvetendő eszmének tartom, mert így egyik kötelességét a másik rovására elhanyagolja és egyik irányban sem felelhet meg tökéletesen az ügy érdekeinek. De azt hiszem, hogy az erdőőr fölöttesének sem volna inyére, ha előmunkása (az erdőőr) nem az erdő, hanem a vadászat érdekeinek adna inkább előnyt, a mi okvetlen bekövetkeznék az esetben, ha az erdőörnek kiterjedtebb tér és befolyás engedtetnék vadászati ügyekben, pláne önálló kezelés esetében. A vadászatnak egész emberre van szüksége, ha azt akarjuk hogy érdekei érvényesüljenek.

*

Ezek után értekezésem végére érve, szívből óhajtom, hogy minél előbb a megvalósulás stádiumába lépjen a „Magyar vadőri (szakvadász) szakiskola“ eszméje.

Hogy minő elvek szerint s mely elméleti és gyakorlati alapokra fektetve képzelem én a szakvadászok kiképzését, arról talán egy másik cikkely keretében fogok értekezni.

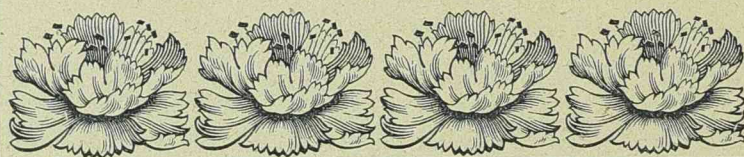
helyről mielőbb eltisztuljon. Meg is tette. De a sorsát senki el nem kerülheti.

*

Elmult egy másik nap, amelynek sem a hajnala, sem az alkonya nem kedvezett a komának. Ismét csak néhány sovány egér volt buzgó vadászatának az eredménye s a bekövetkezett éj még éhesebbnek találta a sokat koplalt rókát. Az éhség a legrosszabb tanácsadó. Így került újra annak az ő gyanússá lett lakomahelyének a közelébe. Megállt, leült, sokáig gondolkodott, aztán lassan, óvatosan közelébe sompolygott az utjába eső legelső falatnak. Ez előtt újra leült s merően nézte azt a kíváncsi falatot, mely nagyon ingerlő szagot bocsátott feléje; olyant, hogy szinte kábult tőle. S ez nem is volt csoda, mert ezek a falatok mesterségesen készültek éppen a neki legkedvesebb nyalánkságoknak a keverékéből: a Foenum graecum szagos magjából, a Solanum dulcamara keserűes zöld héjából, fehérhagyma belsejéből, hizlalt liba sótalan hájából, s ami a legfőbb, a külön művészettel készített rákvajból. Ez az illat megszédítette

Különbö pedig ha valakinek a tárgy érdemét illetőleg mondanivalója volna, ne sajnálja eszméit papírra vetni. E lap ügybuzgó szerkesztője, kinek hazai vadászatunk felvirágoztatása körül oly elévülhetlen érdemei vannak: bizonyára szívesen tért nyit a tárgyilagossá megbeszélések számára és szívesen segít e réven is az ügyet dűlőre vinni.

(Folytatás és vége.)

Az Évkönyv

1905. évi I. évfolyama immár közkézen forog a haza minden vidékén s a már eddig is beérkezett számos elismerő-levél arról tanuskodik, hogy az ügy becses tartalmára, mint csinos kiállítására nézve általános tetszést aratott. Sajnos, hogy eme szép tulajdonságai mellett sem talált vállalatunk olyan támogatásra, mint amelyet közhasznú célok követése mellett méltán várhatott volna. A művet, mely eddig egyedüli az ő nemében, az erdészeti és vadászati altisztek összességének alig 3—4 százaléka rendelte csak meg. Nem akarjuk hinni, hogy ennek az oka a részvétlenségben, a hideg közönyben lenne, hanem inkább azt hisszük, hogy kartársaink legnagyobb részének még mindig nincs tudomása az Évkönyv megjelenéséről. Ezt az okot elhárítandó felkérjük mindazokat, kik az Évkönyv I. évfolyamát már megkapták, hogy ezt ismertessék meg környékükbeli kartársikkal is és buzdítsák őket annak megszerzésére. Az erdészeti és vadászati altiszteknek szükségük van arra, hogy maguk részére saját külön irodalmat teremtsenek, ez azonban csak úgy lehetséges, ha készek az ehhez szükséges csekély anyagi áldozatot is meghozni.

Az Évkönyv I. évfolyamának kiadásánál eddig mu-

a róka erős akaratát. Még közelebb ment a falathoz, hogy elérhesse. Ujabb gondolkodás után végre lassan, vigyázva kinyújtotta feléje az egyik „kezét“, óvatosan magához húzta és — hirtelen elhatározással befalta. Nem dőlt össze a világ, nem származott ettől semmi baj; de sőt az a falat nagyszerű volt s nyalta is a száját nagyon.

Most már bátrabban ment a másikhoz és mindig bátrabban a többihez s mindegyik jobban izlett a másiknál. Ezeknek az utja egyenesen odavezette őt a föld alatt leskelődő csapóvas elé, ahol a jó falatoknak egész tömege kínálkozott. Koszoruban feküdtek ezek itt s közöttük a középen egy nagy, egy hatalmas nagy falat díszelgett. Ez a bőség mégis megzavarta s ujabb tűnődésre késztette és arra, hogy itt ismét csak nagyon óvatosan nyuljon a csemegéhez. Nagy vigyázattal lopta ki a koszoruból az első falatot, de utóbb már mind kevesebb óvatossággal a többi, valamennyit egymásután.

Végül már nem maradt más, csak az a leginkább csábító nagy darab ott a középen. Ugyan miért nem

tatkozó csekély siker azonban nem hat reánk leverőnek, mert azt inkább az uttörés, a kezdet nehézségeinek tudjuk be. Ennek tudatában elhatároztuk az Évkönyv folytatólagos kiadását s tesszük ezt abban a reményben, hogy nem csak azok fognak sietni a II-ik évfolyam megrendelésével, kik már az I-ső évfolyamot is megszerezték, hanem példájukat tömegesen követni fogják az eddig még elmaradtak.

Az Évkönyv II-ik évfolyamát csak annyi példányban szándékozunk kinyomatni, a hányra a 2 korona előfizetési ár folyó évi április hó végeig hozzánk beérkezik, nehogy felesleges példányok nyomásával magunknak ok nélkül való költségeket okozzunk.

Az előfizetési ár a következő cím alatt küldendő:

„Évkönyv“ kiadóhivatala

Szászsebes.

A beérkező előfizetéseket úgy mint eddig, lapunkban fogjuk nyilvánosan nyugtázni.

Várjuk az első fecskét s kíváncsiak vagyunk, hogy mely vidékről fog az minket meglátogatni. Reméljük különben, hogy az erdészeti és vadászati altiszti irodalom tavaszának hírnökei nem csak százával, de ezreivel fognak jelentkezni.

Majd megmutatja az előfizetők névsora, hogy nem fogunk-e reményünkben csalatkozni.

A NAGYVILÁGBÓL.

Hazai eseményeinkről újat semmit sem írhatunk; a legutóbbi napok éppen úgy teltek el, mint az előbbiek: kihallgatások, pártok, politikusok tanácskozása, tervezgetés, jósolgatás. Ez most a helyzet hazánkban, melyből hogy mikor és milyen utakon és módokon fog megtörténni a kibontakozás, azt még csak

mert a róka éppen ehhez még most se hozzányulni? Vajjon megérezte valahogy, hogy éppen onnan érheti őt valami ismeretlen veszedelem? . . . Tízszor, huszszor is körüljárta ezt az ingerlő csalétket; tízszer, huszszor leült és gondolkozott újra, meg újra. Nyalogatta a száját a nagy élvezet előérzetében, de egészen közel menni hozzá nem volt bátorsága. No végre! Közelebb ment egy lépéssel és kinyújtotta utána az egyik lábát, hogy magához kotorja. De ez nem sikerült; nem érte el onnan többszörös próbával sem. Újabb és újabb pauzákat tartott s merően nézte azt a falatot folytonosan. De ime, megjött a kétségbeesett bátorsága, hirtelen elhatározással odakap, de ebben a pillanatban fölveti a vas a laza földet s mint a villám, úgy csapta és törte róka a össze kinyújtott egyik lábát. Meg volt fogva. Hasztalan morgott, kaffogott, jajgatott s hiába próbálta, hogy menekül a nehéz vassal együtt. Nem sikerült.

Honnan tudta ez az állat, hogy ha ő itt bevárja a további sorsát, akkor az életével lakol s hogy ettől a sorstól megmenekül, ha magát megszabadítja a megfo-

sejteni sem lehet. Pár nap előtt a bécsi lapok világgyá röpítették egy hivatalnok ministeriumnak küszöbön álló kinevezését, élén Tarkovich államtitkárral mint minisiterelnökkel, ezt a hirt azonban hamarosan megcáfolták. Az új választások réme sem kísért már s még mindig reménykednek a politikusok, hogy sikerülni fog a koalíciós többség által támasztott kívánalmakra nézve megegyezésre jutni. Ő felsége a király még Budapesten tartózkodik, a jövő hét folyamán azonban visszautazik Bécsbe.

Az oroszországi belső forrongás még mindig tart s a hatalom emberei ellen intézett merényletek napirinden vannak.

A mandzsuriai harctérről nem jön hír újabb összeütközésről s úgy látszik, hogy a japániak is kimerülve az utolsó harcoktól, egyelőre abbahagyták a visszavonuló orosz seregek üldözését. A két harcoló fél flottáiról sem hallani semmit; azt sem lehet biztosan tudni, hogy tulajdonkép melyik részén vannak az Oceánnak. A múlt héten magánfőrrásból eredő hír azt újságolta, hogy a két hajóraj találkozott s meg is ütközött, mely alkalommal a japáni torpedóhajók két orosz cirkálóhajót süllyesztettek volna el, ez a hír azonban nem lett megerősítve s nyilván légből kapott volt. Szó volt a háborúskodó felek közeli békekötéséről is, de erről — legalább még most alig lehet szó, mert hallomás szerint az orosz cár hallani sem akar a békéről s tovább akarja folytatni a háborút mindaddig, míg csak az orosz seregeknek sikereik nem lesznek a harctéren.

HASZNOS TUDNIVALÓK.

Április havi erdészeti teendők.

Erdőtenyésztés. Erdei magvak. A fűtött és napos magpergetőkben a munka még mindig folytatatik. E hónappal érkezett a vetés és ültetés legfőbb ideje, úgy

gott lábától? Pedig tudta, mert még csak sokáig nem is habozva, nekiállt s egész hidegvérrel lerágta a vas fölött pár pillanat alatt összezuzott lábát és elinalt három lábon olyan gyorsan, mintha még mind a négy lába megvolna.

Ez a róka megérhetett az ő három lábával még öreg kort is, de az bizonyos, hogy akárhol és akárhogyan tálalták is ezt eléje, soha többé meg nem ette a — rákvajat.

(Folytatása következik.)

† **Szigorlaton.** Tanár: Ki követ el csalást? Jelölt: Ha nagyságod például engem most megbuktat a szigorlaton, csalást követ el.

Tanár (nagyot bámulva): Ugyan miért?

Jelölt: Mert az 1878. évi V. törvénycikkbe iktatott büntető törvénykönyv 385. §-a szerint, a ki a kiskorúak tudatlanságát annak saját kárára felhasználja, csalást követ el.

a nyílt vágásterületeken, mint a csemetekertekben. Forgassuk, trágyázzuk a csemetekerteket és vessük el a túlleveles magvait. A csemetekertekben való makkrakást azonban halaszszuk a hó második felére, hogy a csemeték a késői fagyoktól ne szenvedjenek. A vetéseket és az ültetéseket csakis a késői fagyoktól látogatott helyeken halaszszuk el, s az e célra szánt csemetéket földjük be. Csemetekertekben kikelt fenyővetéseinket fedjük be galyakkal, hogy a madarak a fiatal csemetéket el ne pusztítsák. Fejezzük be a dugványozást.

Erdőhasználat. A hó eltakarodásával megkezdhetjük a vágásokat és a ritkításokat az eddig megközelíthetetlen magas hegységi erdőkben. Cserkéreg erdőkben folytatjuk a favágást, vagy a hol idáig még nem kezdtük meg, most már megkezdjük. Ugyancsak folytatjuk a favágást a botoló- és nyesőüzemben kezelt erdőknél is. Vágjuk a vízi építkezésekhez szükséges rőzsét és a kősárfonáshoz való fűzfavesszőket. A vesszőket a levágás után hántsuk le. Ortjuk a tuskókat. Döntessünk hárs- és szilfát háncsnyerés céljából. A vágások befejeztével megkezdhetjük a hasított faáruk, u. m. szőlőkaró, drá-nica, zsindely és a donga készítését. A fának tengelyen való szállítását folytatjuk, a hol pedig csak a hóvizre vagyunk utalva, teljes erővel megkezdjük az usztatást és a tutajozást. Kezdjük meg a mész- és a szénégetést. A téli szállításnál megrongált utakat helyreállítjuk.

Erdővédelem. A lomblevelű fiatalosok és az alattuk levő száraz gazok a kizöldülés előtt könnyen gyúlhatók, azért e hónapban különösen ügyeljünk az erdei tüzekre. Szőlőtermő vidékeken ügyeljünk a háncs és a szőlőkaró tolvajokra. Állítsunk fel legeltetési tilalmi jeleket. Döntessünk fogófákat a szűfélék részére.

A faggyú.

Nálunk Magyarországon a főzéshez alig használ valaki faggyút, mert különösen vidéken el sem tudják képzelni, miért kellene a zsirral takarékoskodni, mikor az ember disznót úgyis hizlal. Bezzeg érzi a városi ember, milyen drága dolog a zsír. A németek, angolok a disznózsirt alig használják. Nehéz is az ők gyomruknak a disznózsir. Teljesen elhagyni a disznózsir használatát, nevetséges tanács is volna nálunk, de ebben a nagy drágaságban azt hiszem mégis kellemes szolgálatot tesznek az olvasóknak, ha egyet-mást elmondok a faggyú felhasználásáról. Vannak ételek, amelyeknél a tisztán, gondal előkészített faggyú használatát a legkényesebb íz-lésű ember sem veheti észre. Első sorban a marhasülteknél használható jól a faggyú, ezeknél ugyanis, főleg ha a hús kövér természetszerűleg van már úgyis, faggyú s egyáltalán semmit sem határoz, faggyúval sütjük-e meg, vagy zsirral. A faggyú előkészítése a következő: A legalkalmasabb persze a hizott marha veséje közüli faggyú. Legérdemesebb is venni, mert nagy tiszta darabokban kapható. A faggyút mossuk meg gondosan, daraboljuk fel úgy, mint a disznó szalonnáját, tegyük lábasba, öntsünk alá egy fél pohár vizet és egy fél vöröshagymát tegyünk hozzá, minden kilóra számítva

ezt a mennyiséget a hagymából. A víz megakadályozza, hogy a faggyu megfűstölődjék, mielőtt olvadni kezd, a vöröshagyma pedig a faggyu szagát veszi el. Ha kiolvadt a faggyu, vigyázzunk, meg ne barnuljon, idején szűrjük le s öntünk egy fazék tiszta vizet, dobjunk bele egy hámozott krumplit s hagyjuk forni az egészet egy jó negyedóráig. Ezután vegyük le a tűzről s tegyük hideg helyre. Ha kihűlt, a tetejéről leszedhetjük a megfagyott, tiszta faggyút, az aljára tapadt puha részt azonban lekaparjuk s az egész tisztát újból felolvasztjuk, hogy bő-dönbe önthessük. Így elkészítve tiszta és tartós zsira-dékhoz jutunk a faggyuban, a mely ha nem is pótolja teljesen a disznózsirt, de nagyon sokszor helyettesítheti. Mint már említettem, főleg marhasülteknél feltétlenül jól használható, vigyázni kell azonban, hogy tálalásnál a tál jól meg legyen melegítve, hasonlóképen a tányérok is, mert hamar fagy a faggyúval készített sült leve. Bő levű húsoknál, (pörkölt, gulyás) nem ajánlatos faggyút használni.

A faggyú kiolvasztásának egy másik módja, ha hagymát nem teszünk alá, hanem csak egy pohár vizet, úgy tesszük a tűzre. Még mielőtt ez elforr egészen, a faggyút — ha már jó puha — szitán áttörjük, aztán tejben háromnegyed óráig főzzük. Nem kell sok tej, csak annyi, hogy a zsiradék jól főhessen benne. (Egy kg. faggyút körülbelül egy fél liter). Ha kihűlt, leszedjük a faggyút s ennek a zsiradéknak az az előnye a másik fölött, hogy bármiféle élesztős tésztához, kalács-hoz vaj helyett használhatjuk, sőt disznó zsirnál határo-zottan jobb is a tésztában.

Használható még aztán a faggyú természetesen egyéb ételekhez is, de itt természetes, az egyéni ízlés legyen az irányadó.

Az az egy bizonyos, hogy az itt felsorolt módon előkészített faggyúval szép egy pár koronát megtakarít-hat az ember évente.

KÜLÖNFÉLÉK.

* **Az utolsó bölények.** A nyugatoroszországi grodnói kormányzóságban van egy óriási, körülbelül 1150 négyzetkilométer terjedelmű erdő, amely arról nevezetes, hogy benne élnek az utolsó európai bölények. A bölény (*Bison europeus*), ez a híres vad, valamikor egész Európában el volt terjedve s Erdély rengetegei-ben még a 19-ik század elején is előfordult. A kultura haladásával azonban mindjobban észak felé szorul s ma már egyedül ez említett területen, az u. n. bialovici er-dőségben található. Erről az erdőségről, amely a cár külön vadászterületének van fentartva, most egy pompás illusztrációkkal díszített gyönyörű diszmunka jelent meg Szentpétervárott. A cásra ez a terület a lengyel kirá-lyokról illetve a litvániai nagyfejedelmekről szállott át, akik ott már a 14—15. századokban nagy vadászatokat

rendeztek a legkülönbébb vadakra. A gyönyörű erdőséget, amelynek terjedelme azelőtt sokkal nagyobb volt, az orosz cárok eleinte nagyon elhanyagolták. Eltűrték, hogy ritkaságszámba menő óriási fáit ezerszámra vágják ki csak azért, hogy egynéhány tucatot hajóárbocokra használjanak fel. Az erdő kezelésében a legnagyobb visszaélések mentek végbe, míg a hetvenes évek végén egy alapos vizsgálat rendet teremtett. 1809-ben 350 bölény volt a bialovici erdőben; azóta könyvet vezettek ez állatokról s e könyvek 1860-ban 1500 bölényt mutattak ki. A könyvvezetés azonban nem igen lehet megbízható, mert az 1860-iki nagy cári vadászaton 2000 hajó közreműködése dacára is csak 28 bölény került terítékre. A vadállománynak a hanyag kezelés nagy kárára vált s hogy a vad egészen ki nem pusztult, az csak a terület kedvező klímájának s egyéb szerencsés viszonyainak volt köszönhető. 1889. óta végre energikusan láttak hozzá a kezelés javításához. A személyzetet megszorították, a vízfolyásokat rendbehozták, a vadorzást erélyes intézkedésekkel beszüntették s évi 47,000 rubelt utaltak ki az állatok téli etetésére. Az 1900. évi cári vadászaton sok egyéb más vad mellett 45 bölényt ejtettek el. A vadállomány nyilvántartása is megbízhatóbb. E szerint 1902-ben volt a területen 684 bölény, 450 jávorszarvas, 2500 szarvas, 700 szarvastehén, 5000 őz és 1800 vaddisznó. A bölények átlagos életkora 30 esztendő, szaporaságuk nem valami nagy, de teljes kipusztulásuktól egyelőre nem kell tartani.

* **Jegesmedvevadászat.** Londonból júliusban egy tiz tagból álló expedíció indult el az északi vidékekre, hogy ott jegesmedvékre és rozmárokra vadászzanak. Az expedíció tagjai, akik valamennyien szenvedélyes sportférfiak, 5.500 koronát fizetnek személyenként a közös költségek fedezésére. A gőzös, melyen a vállalkozó férfiak utra indulnak, a legpompásabb, első osztályú személyszállító hajó, melyen étkező, dohányzó és olvasó termek lesznek berendezve. A Bore július 2-án indul el Londonból és csak egy hónapig marad uton. Az expedíció tagjai a vadászatok mellett a cél- és távlövészetben is gyakorolni fogják magukat. Angol sportkörökben nagy érdeklődéssel néznek a kirándulás elé.

— **Kisjenői vadászatok.** Kisjenőről jelentik, hogy Augusztia főhercegnő és Lipót, valamint Konrád bajor hercegek ott vadásznak. Lipót és Konrád bajor hercegek este lesből nyolc szalonkát lőttek. Augusztia főhercegnő leterített egy vadmacskát, egy rókát és egy vaddisznót megsebesített.

— **Az életmentő kutya.** Rómából jelentik, hogy egy olasz turista feleségével a bernáthegyiszoroson keresztül haladva óriási hóviharba jutott. A házaspár

kétségtelenül el is pusztult volna a viharban, hogy ha egy bernáthegyi kutya rájuk nem talál és nem visz számukra segítséget. Ez a kutya két esztendő alatt tiz embernek mentette meg az életét hasonló módon.

— **Meggyilkolt esperes.** Rémséges gyilkosság hírért táviratozzák Deésről. Kupsafalva szolnok-dobokamegyei községben március 25-én több községbeli lakos megrohanta Kupsa Sámuel gör. kél. esperes és megyebizottsági tag lakását és úgy őt, mint feleségét agyonverte. Kupsa állítólag zsarolta a népet és legutóbb valami legelőlkelölönítési pöre is volt hiveivel, akik emiatt felizgatva hajtották végre szörnyű tettüket. A vizsgálóbíró a vizsgálat megejtése végett a helyszínére ment.

— **Két csendőr borzalmas halála.** A spatatói Jedisztvó írja, hogy a múlt héten két csendőr elindult a hegyeken át a bosnyák határ felé. Hiába várták őket vissza, semmi hír nem érkezett róluk. Ekkor hat csendőrt küldtek ki az eltűnt bajtársak fölkeresésére. Egy erdő szélén hét agyonlőtt farkast találtak és nem messze még pár csizmát, két puskát és csákót, a miből nyilvánvaló lett, hogy a két csendőrt egy farkas-falka támadta meg és hosszú küzdelem után fölfalta őket.

— **A legénykedés vége.** Ruttkáról írják, hogy ott egy vichodnai tót parasztlegény kralovánai pajtásai-val fogadott, hogy az Árva folyót átuszta. Át is uszta, de mikor a tulsóparton odaadták a ruháját, hogy felöltözködjék, nevetve felelte, hogy csak ott öltözik fel, a hol levetközött és ezzel a vízbe ugrott, hogy visszausszon, de görcsöket kapott és elmerült. Holttestét azután a vízből kifogták.

— **Egy örült rémtettei.** Denverben (Coloradóban) Schiszler György nevű ember megőrült, s ez állapotban gyilkolt, gyújtogatott, borzasztó rémületbe ejtven a lakosságot. Szomszédja, Ray Sill ellen pert folytatott, de elvesztette. Mivel szerinte az ő igazsága oly világos volt, mint a nap, ebbe a csalódásba beleőrült. Fogta a puskáját s behatolt Sill lakásába. Sill fölismerte a veszedelmet, menekülni igyekezett, de Schiszler golyója leterítette. Sill felcséje ráhajolt a holttestre s kérte Schiszlert, hogy legalább őt kimélje meg, az őrvöngő azonban őt is lelőtte. Egy másik szomszéd a dühöngőt lecsendesíteni igyekezett, de ő is kapott egy veszedelmes lövést. Schiszlerné, ki e borzalmaknak tanuja volt, rémületében gutaütést kapott s most élet és halál közt lebeg. A gyilkos lassanként őrvöngésében fáklyát ragadott, fölgyújtotta Sillnek a házát és pajtáját, azután hazament, eltorlaszolta magát s várta a történendőket. Mikor egy rendőrbiztos vezetése mellett őt rendőrt látott háza felé közeledni, egy rendőrorvos kíséretében, lövöldözni kezdett rájuk s a biztost és az orvost súlyosan megsebesítette. A rendőrség segítséget kapott, de még így sem tudtak az eltorlaszolt házba behatolni. Végre az ablakon keresztül Schiszlert eltalálták, mire összeesett s a rendőrök a házba berontottak. A súlyosan sebesült ember pár perc múlva meghalt.

— **Vadorzók garázdálkodása Gömörben.** Évekkel ezelőtt, a szárazvölgyi vadorzók, Serényi Béla gróf putnoki erdejében a gróf egyik erdészét megtámadták és összelövéldözték. A jelentékenyen megsebesített erdésznek akkor egyik karját amputálni kellett. A szárazvölgyi hírhedt vadorzóknak, a kik a gróf erdőségét minduntalan bebarangolják — most ismét egy ilyen merényletéről veszünk hírt. A múlt héten ugyanis, a gróf erdészét, a ki több erdőörrel rendes ellenőrzési útját végezte, a meglepett és megadásra felszóllított vadorzók fején, karján és lábán összelövéldözték. Szerencse, hogy az erdész állapota nem halálos, mert a lövések sörétből eredtek és mélyebben nem hatoltak be a testébe. A rendkívül nagy ügyességgel s minden baj nélkül megszökött vadorzókat a csendőrség nyomozza.

— **Farkasok a Dernő völgyén.** Gömörmegyében, a lucskai erdőségek egyik pontján, az ugynevezett Felsőhegyen, mely a szepességi erdőségekkel határos, a múlt héten három hatalmas farkast láttak a lucskai fuvarosok. A nagyhóval borított erdőségben a farkasok sebes iramodással menekültek a fuvarosok elől, a kik az ordásokat nagy zajjal és fejszedobásokkal riasztották meg. A farkasok, minden valószínűség szerint, a szepességi oldalról huzódtak le a lucskai erdőségekbe, a honnan ugyancsak a szepességi magas fekvésű erdőségekbe huzódtak vissza.

— **Egy gyermek halálos szerencsétlensége.** Megrázó szerencsétlenség történt a minap a siteri erdőben. Rácz György fairtó napszámos egy hatalmas fát fűrészelt ki, s a lezuhanó törzs a fa tulsó oldalán játszó tizenegy éves Gábor nevű fiára zuhant. A súlyos fatörzs a gyermek fejét és mellkasát teljesen összezúzta, úgy hogy a gyermek néhány perc múlva meghalt. A szerencsétlen favágót alig terheli felelősség, mert nem tudta, hogy fia a fa tulsó oldalán játszik. Reggel a feleségével és a fiával együtt mentek ugyan az erdőbe, de az asszony a gyermekekkel időközben vízárt ment s a favágónak nem volt tudomása arról, hogy a fiu már visszatért. A szerencsétlen ember maga jelentkezett a szalárdi főszolgabírónál, hogy a szerencsétlenségről jelentést tegyen.

— **Veszedelemes csiny.** Rémséges katasztrófát akadályozott meg — mint Budweisből írják — egy tehervonat mozdonyvezetője. A budweisi vasútállomás és a tüzéségi raktárak közt levő vasuti sinen egy tehervonat lokomotív-vezetője egy régi nagy sint talált átfektetve és már csak az utolsó pillanatban állíthatta meg a vonatot, a melyen 30.000 patron volt. Ha a teherkocsik kisiklottak volna, akkor nyilván az egész patronrakomány felrobbant volna. A tetteseket is kinyomozták már. Az illetők Maroska adamstadti kereskedő tizenöt éves Albert nevű fia, ennek kis Mária testvére és barátja, Sanovskij János.

— **Elevenen eltemetve.** A hultsini (Németország) bányában nagy szerencsétlenség történt, a melynek több halottja is volt. A menekültek rettenetes dolgokat beszélnek élményeikről. Órákig voltak eltemetve lent 200 méteres mélységben, a hol a mérges gázokkal telt leve-

gőt kellett beszívniok. Tehetetlenül kellett nézniök, hogy miként pusztultak el a társaik egymásután és nem is gondolhattak megmentésükre, mert hiszen ők maguk is ilyen sorsra voltak szánva. Husz órai halálfélelem után nyílt meg borzalmas sirjuk falazata, levegőt, világosságot bocsátottak be a mélységben szenvedők megmentésére. Hat szerencsétlent lehetett visszaadni az életnek, nyolcat megmérgezett a szénoxid. Lámpa csak egy pislogott már a fullasztó levegőben, mikor a mentő munkások leértek szerencsétlen társaikhoz. A megmérgezettek gyorsan magukhoz tértek a szabad levegőn, de azért kórházba kellett szállítani. Az áldozatok közt négy családapa is volt.

— **Tizenkét évi némaság.** Az ausztriai Deggen-dorfban egy Brocher Ferenc nevű asztaloslegény, a ki 12 évvel ezelőtt, mint hatéves fiúcska megnémult, hirtelen visszanyerte a beszélőképességét. Brocher alatt, kicsiny korában, korcsolyázás közben leszakadt a patak jege s a vízből csak nagynehezen lehetett kimenteni. A fiu azóta néma volt s egy szót sem tudott kimondani, bár éveken át gyógyították. A minap Brocher ebéd közben egyszerre fölkelt az asztaltól s így szólt az anyjához:

— Mama, megint jól tudok beszélni!

És azóta tisztán és folyékonyan beszél, mintha soha néma nem lett volna.

Szerkesztői üzenetek.

Kozlik Ignác urnak, **Dobó.** Az ígért közleményt szívesen vesszük és várjuk. Köszönet a mostaniért is! — **Cservenyák György** urnak, **Harkás.** Arra az esetre, ha külön irt sorainkat nem kapta volna meg, itt is értesítjük, hogy idegen vadászterületen a tulajdonos beleegyezése nélkül egyáltalán semmire, tehát szalonkára sem szabad vadászni. Miután azonban a szalonka nem állandó, hanem csak átvonuló vad, az egymással ismerős vadászok rendszerint megszokták engedni a területükön való szalonkázást, illetve az erre való lesállást. A szalonkázás korlátlan megengedése számos visszaélésre adhatna okot, így magunk is tudunk esetet, mikor a szalonkát leső lepuffantotta a gyanutlanul feléje bandukoló pocakos nyulat.

Hirdetések és pályázatok.

Számtan

a m. kir. erdőőri szakiskolák, az erdőőri szakvizsgára magán uton készülők és erdőaltisztek részére.

Irta: **Béky Albert,**

19—

m. kir. erdész,

a szászsebesi m. kir. erdőrendezőség vezetője.

Kapható: Az Országos Erdészeti Egyesületnél (Budapest V., Alkotmány-utca 6.) **Ára:** 2:40 K, bérmentve 2:60 K.

UHU,

10 hónapos, 22 kor.-ért eladó.

Tóth András, urad. pagonyőr, Sárköz-Ujlak.
(Szatmár-megye.)

2—2

Nyomatott a „Szászvárosi Könyvnyomda R.-T.” gyorssajtóján.

ERDÉSZETI UJSÁG

SAK- ÉS TÁRSADALMI LAP AZ ERDÉSZETI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE.

Előfizetési árak:

Egész évre	8 kor.
Fél évre	4 „
Negyed évre	2 „

Pénzküldemények a

„SZÁSZVÁROSI KÖNYVNYOMDA R.-T.” címére Szászvárosra, kéziratok a szerkesztőséghez Szászsebesre küldendők.

Megjelenik minden vasárnap.

Felelős szerkesztő és tulajdonos lapkiadó:

PODHRADSKY EMIL.

Hirdetési díjak:

Egy hasábos garmond sor vagy annak helye 20 fill. Ajánlkozásoknál, eladás vételnél minden szó után előre beküldendő 4 fill. Nagyobb s többszörös hirdetményeknél mér — sékelt díjak egyezség szerint. —

IX. évfolyam.

Szászsebes, 1905. április 2.

27. szám.

TARTALOM:

1. Vezércikk: A kincstáriak természetbeni illetményei. — 2. A vadászati szakoktatásról. — 3. Tárcza: Róka koma mesterségei. — 4. Az Évkönyv. — 5. A nagyvilágból. — 6. Hasznos tudnivalók. — 7. Különlélék. — 8. Napi hírek. — 9. Szerkesztői üzenetek. — 10. Hirdetések és pályázatok.

BLUM és TÁRSA

Elsőrangú egyenruházati intézet

BUDAPEST IV., Kossuth Lajos-utca 14—16. sz.

Mesteri szabásu, izlésteljes csinos kiállítás *****

erdészeti és erdő altiszti egyenruhák

nemkülönben felszerelési cikkek szállítására.

Hivatalos uton részletfizetésre

is eszközölhetők a megrendelések; az ily megrendeléseket, hosszas gyakorlatunk alatt — a betekinthető számos elismerő nyilatkozatok tanúsága szerint, — mindenkor, az igen tisztelt megrendelők legteljesebb meglegedésére hoztuk kivitelbe.

Polgári ruhák

a legújabb francia- és angol-divat szerint, szinte jutányos árban készíttetnek. Vevőink kényelmére bármely szakmánkba nem vágó cikket készséggel beszerzünk és a vidéki megrendelések kivitelére különösen kiváló gondot és figyelmet fordítunk.

Kivánatra ingyen és bérmentve küldjük meg árjegyzékünket és a hivatalos megrendeléshez szükséges részletfizetési megrendelési ívet. — Bármily csekély megrendelés is a lehető legnagyobb figyelem és pontossággal lesz kiszolgálva.

Kiváló tisztelettel:

BLUM és TÁRSA

Szerb kir. udvari szállítók.

Ő cs. és királyi Fensége József főherceg udvari szállítói. A nagyméltóságú földmivelésügyi Miniszterium hivatalosan megbízott erdészeti egyenruha szállítói. Az „Országos Erdészeti Egyesület” rendes tagjai.

528. sz. erd. alb. 1905.

Pályázati hirdetés.

Trencsénvármegye területén levő s állami kezelés alatt álló erdőbirtokok őrzésére szervezett kasszaujhelyi kerületi erdőőri állomás megüresedvén, annak betöltésére pályázatot nyitok.

Javadalmazás címén évi 720 korona.

Pályázni szándékozókat felhívom, miszerint az 1879. évi XXXI. törvénycikk 37. §-ának a), b) és c) pontjaiban jelzett kellékeket, valamint eddigi szolgálatukat igazoló okmányokkal felszerelt kérvényeiket 1905. évi április hó 30-áig a trencsényi m. kir. állami erdőhivatalnál nyújt-
sák be, megjegyeztetvén, hogy a magyar nyelv-
nek, szóban és írásban való birásán kívül a tót
nyelvben való jártasság is megkívántatik.

Az állás 1905. évi június hó 1-én mul-
thatatlanul elfoglalandó.

Kelt Trencsénben, 1905. március 5.

Trencsén várm. közig. erd. bizottságának elnöke.

1905. évi 147. szám.

Pályázati hirdetmény.

A pilismaróthi kir. közalapítványi erdőgondnokság egy II-od osztályu erdőlegényi állomásra pályázatot hirdet.

Javadalmazás: évi 360 korona fizetés természetbeni lakás, 9 ürm³ I. osztályu kemény dorong tűzifa.

A pályázni kívánók sajátkezűleg írt folyamodványait, orvosi, szolgálati, erkölcsi és életkorukról tanuszkodó bizonyítvánnyal felszerelve, a nagyméltóságu m. kir. vallás- és közoktatásügyi miniszter urhoz címezve az alulírt erdőgondnoksághoz legkésőbb f. év április hó 1-ig küldjék be.

A magyar nyelv szóban és írásban való tudása feltétlen kellék.

Pilismaróthon, 1905. február 20.

Közalap. kir. erdőgondnokság.

Erdőőrök és vadászok részére

legjobb **vadász-fegyvereket** jutányos árban
 szállít

Lakatos Károly,

Budapest II., Csalogány-u. 26.

Á r a k: 60, 76, 80 és 96 kor.
Gavallér-puskák: 104, 110 és 130 kor.

A fegyverek mind be vannak löve
s csak a teljesen megfelelők kerülnek eladásra.

✿✿ Élő vad! ✿✿

Élő foglyokat, fácánokat, nyulakat, őzeket, szarvasokat, vad tengeri-nyulakat, baglyokat és minden más állatokat magas áron vásárol az Élőállatkiviteli vállalat és állat-nagykereskedő:

O. FRANK, Wien V.,

Zentagasse 48. szám. : : : : :

[illegible]

MAGYARHON ELSŐ, LEGNAGYOBB ÉS LEGJOBB HIRNEVŰ ÓRAÜZLETE.

Alapítva 1847.

Brausweller János
 Szegeden. Cs. és kir. kizárólagosan
 szab. chronometer- és műórák, főtálatája
 a remontoir ingaóráknak
 stb. stb.

**ÓRÁK, ÉKSZEREK 10-ÉVI JÓTÁLLÁSSAL
 RÉSZLETFIZETÉSRE**

Képes árjegyzék bérmentve. Javítások pontosan eszközöltetnek.

Vadászszobák berendezése, trophaeák, szőnyegek, új szerkezetű fegyvertartók, reliefképek készítésére, valamint mindenféle állatok művészi preparálására vállalkozom. — Preparálásra alkalmas vadat a legjobb áron megveszek:

HAERING EDE
SZEGED.

Lakásom: Zsigmond-utca 7. sz.

ÉVKÖNYV

Az ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI

 ALTISZTI SZEMÉLYZET RÉSZÉRE

AZ 1905-ik ÉVRE

immár munkában van s a következő tartalommal fog megjelenni:

1. Előszó.
2. Erdészeti havi teendők.
3. Vadászati havi teendők.
4. Kivonat az erdőtörvényből.
5. Az erdőmunkásokról szóló törvény.
6. Ministeri rendelet az erdőőri szakiskolákról.
7. „ „ „ „ szakvizsgákról.
8. „ „ a vadőri „
9. „ „ „ hatósági esküről.
10. Vadászati törvény.
11. Fegyveradó-törvény.
12. Kivonat a szolgálati szabályokból. (A fegyelmi vétségekre vonatkozó rész).
13. Fegyelmi szabályok.
14. Fegyverviselés és használat.
15. Utasítás a karabély-töltények használatához.
16. Kincstáriak egyenruha szabályzata.
17. Kivonat a nyugdíj-törvényből.
18. Állandó munkások és napibéresek nyugdíjbevétele.
19. Kincstáriak legeltetési jogosultsága.
20. Magvak eltartása.
21. Erdei vetőmagvak és tölgyfák kedvezményes vasuti szállítása.
22. Csemeték csomagolása.
23. Csemeték kedvezményes vasuti szállítása.
24. Felesketett erdőőrök adómentes fegyverei.
25. Utadó alóli mentesség.
26. Hasznos madarak jegyzéke.
27. Duvadok mérgezése.
28. Kitömésre szánt állatok kezelése.
29. Erdészeti és vadászati altisztek címtára.
30. Tárgymutató.

Ezzel a dus tartalommal az Évkönyv terjedelme meghaladja a 200 nyolcadrét oldalt s így vaskos kötetet fog képezni. Az Évkönyvbe foglalt dolgok mind olyanok, melyekre az erdészeti és vadászati altiszti személyzetnek terhes és felelősségteljes szolgálatának teljesítése közben lépten-nyomon szüksége van s így az Évkönyvnek egy erdészeti és vadászati altiszt asztaláról sem szabadna hiányoznia.

Ennek alapján teljesen indokolt az

Előfizetési felhívás

melyet ezennel az Évkönyvre hirdetünk.

Az Évkönyv előfizetési árát potom **2 koronára** tettük, hogy így módjában legyen azt a legszegényebb sorsu erdészeti és vadászati altisztnak is megszereznie.

Az évkönyv nem lesz bolti áru s így abból csak annyi példányt nyomtatunk, a hányra az előfizetési díj folyó évi március hó végéig hozzánk be lesz küldve. **Siessen tehát mindenki beküldeni a 2 korona előfizetési díjat**, hogy így tájékozva legyünk a nyomtatandó példányok számáról. Az előfizetés beküldője olvashatóan jegyezze fel nevét, lakását, utolsó postáját és a vármegyét.

Az előfizetés a következő címen küldendő:
Az „Évkönyv“ kiadóhivatala, Szászsebes.

Szászsebes, 1904. év október havában.

PODHRADSZKY EMIL,

Áz ÉVKÖNYV kiadója.

